

Naufragiatul

În apele oceanului s-a scufundat odată un vapor. A scăpat cu viață un singur om. Rămas doar cu o barcă și câteva lucruri, s-a lăsat în voia valurilor, în voia lui Dumnezeu. Într-un târziu barca a ajuns la un țărm. Era noapte. Nu știa dacă e un continent sau o insulă. Printre lucrurile salvate a găsit și o cutie de chibrituri și s-a bucurat nespun că a putut face un foc pe care l-a întreținut până dimineața. A doua zi a văzut că se afla pe o insulă nelocuită. Cu timpul și-a construit o colibă, dar grija lui cea mai mare era ca focul să nu se stingă niciodată.

A locuit acolo ani în șir. Mereu se ruga lui Dumnezeu să-l descopere cineva, dar se pare că era departe de traseele corăbiilor.

Într-o noapte, pe când alergase să prindă ceva vânat, obosit, a căzut într-un somn greu. Un vânt puternic s-a stârnit și focul lui mic i-a aprins coliba. A încercat să stingă focul, dar coliba a ars toată ridicând spre înălțimi o vâlvătaie mare. Și spre nenorocul lui, vântul fu urmat de o ploaie torențială care îi stinse și ultimul cărbune lăsându-l în întuneric și disperare. Nu mai avea nimic. Totul era pierdut. Rugăciunile nu-i fuseseră ascultate. După ce ploaia stătu, adormi distrus, cu ochii în lacrimi.

Dimineața l-au deșteptat din somn voci de oameni care strigau: „E cineva pe aici?” Se ridică și răspunse grăbit: „Da, aici sunt!” S-au întâlnit. Erau niște marinari. „Am văzut focul pe care l-ai aprins astă noapte. Am crezut că e un semn și am venit!”

Omul izbucni în lacrimi. El crezuse că focul este cea mai mare nenorocire pe care i-o trimisese Dumnezeu, și iată că Dumnezeu îi aprinsese focul ca să poată fi văzut și salvat!

Rugăciunea cu credință însoțită de semnul Sfintei Cruci, ne salvează din orice naufragiu.

**“Nădejdea mea este Tatăl,
Scăparea mea este Fiul,
Acoperământul meu este Sfântul Duh.
Treime Sfântă, Slavă Ție!”**

Sfântul Ioanichie

Broscuța mândră

O broască se tot gândea cum să scape și ea de anotimpul rece, așa cum scapă unele păsări, plecând în țări mai clade. Se împrietenii cu niște găște sălbatice care își petreceau vara în aceleași ape, dar toamna plecau spre locuri mai prielnice.

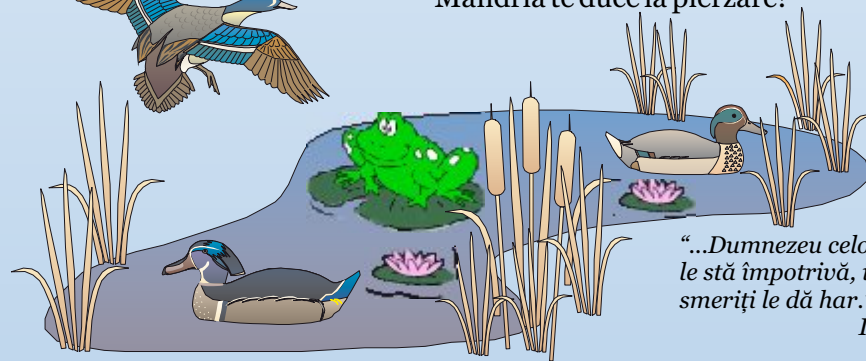
Gâștele i-au spus: „Vino și tu cu noi!”. „Aș veni, dar eu n-am aripi ca voi”. Așa era. Dar broscuța nu era dintre acelea care să se descurajeze de la prima piedică. Se gândi, se tot gândi. Până când îi veni o idee. Salvatoare. „Am găsit. Voi zbura și eu. Numai să găsesc înțelegere la prietenele mele, găștele.”

A vorbit cu două dintre găște și ele au fost de acord să o ajute. Au adus o trestie solidă din baltă, iar broscuța le instrui: „Una dintre voi va lua în cioc un capăt al trestiei, iar cealaltă, celălalt capăt. De mijloc mă voi atârna eu, ținându-mă cu gura de trestie și așa vom zbura toate trei. Nu-i așa că e o idee ingenioasă?” „Genială. Pornim chiar acum. Și la primăvară ne întoarcem iarăși aici!”

Zburau vesele peste ape și munți, peste sate și orașe. Trecând pe deasupra unui sat, ieși tot satul să vadă minunea. Cineva de jos zise: „Ce minunat! Cine o fi avut ideea aceasta genială?”

Auzind broscuța se umplu de mândrie, se simți extrem de importantă, în așa măsură încât n-o răbdă inima să nu se laude și să zică tare „Eu”. Se gândise ca nu cumva cei de jos să creadă că a fost ideea găștelor, care erau doar două simple și proaste găște sălbatice!

Dar în clipa în care deschise gura, și abia avu timpul să zică „Eu”, căci voise să mai adauge: „eu am avut ideea genială”, în aceeași clipă se simți desprinsă de trestie și căzu în gol, și sătenii o priviră cum se zdrobește de pământ, în mijlocul lor.
Mândria te duce la pierzare!

“...Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har.”